

Med fiskerikontrollen på togt i Limfjorden i sommeren 1889

Limfjorden har gennem en meget lang historie hørt til de vigtigste fiskevande i Danmark. Derfor har den også gennem mange århundreder haft den fjerne centralmagts bevågenhed. Således var der allerede i Danske Lov fra 1683 bestemmelser, der søgte at regulere og begrænse fiskeriet, bl.a. ved forbud mod brug af det såkaldte »pulsvod« til ålefiskeri i dele af fjorden.

I 1857 gennemførte det unge folkestyres rigsdag en lov om oprettelse af en egentlig fiskerikontrol i Limfjorden, i 1888 udvidet til at omfatte alle danske farvande. Den ny fiskerikontrol blev udstyret med hurtigtsejlende både, der kunne holde opsyn med fiskernes aktiviteter. Én af disse krydsere, »Ægir«, bygget i 1886, fik fast station i Thisted.

Denne artikel bygger på en beretning om en sommertur med »Ægir« i juli 1889, nedskrevet mange år efter, i 1935, da Theodor Bloch var en gammel mand. Erindringen af sejlturen har kaldt minder frem om barndommens by, Thisted, ikke mindst drengelivet på realskolen.

I det følgende gengives kun første del af erindringen om togtet, der fortsatte op gennem Sallingsund, ind i Skive Fjord og tilbage til Løgstør Bredning.

Artiklen fastholder erindringens oprindelige fortællesprog, men normaliseret til moderne dansk. Forkortelser er markeret med (...).

Manuskriptet til denne erindring er lidt tilfældigt kommet tilbage til Danmark, efter mange års ophold i USA. Det befinder sig på Limfjordsmuseet i Løgstør.

Det var i juli måned 1889, at vi fik en invitation fra fiskerikontrollen til en tur gennem Limfjorden med kutteren »Ægir«, som kontrolløren selv førte. Selvfølgelig tog vi med glæde mod indbydelsen, og med hjuldampere »Aalborg« tog vi gennem Løgstør Bredning til Thisted Bredning, hvor kutteren lå for anker, ud for Feggeklit. Denne ligger i den sydlige ende af bredningen og danner den ene side af Feggesund, der danner sejlløbet mellem Thy og Mors.

Ankeret blev hevet op, efter at vi havde hilst på kontrolløren og mandskabet, der bestod af matroserne Thomas og Niels. Jeg

skal senere fortælle om kontrolløren og disse to, deres liv og virken, således som jeg selv hørte og så det. Men nu blev sejlene sat, og vi krydsede ud gennem Feggesund ud i Løgstør Bredning for så pludselig, da vi var kommet et stykke ud i bredningen at vende om og for fulde sejl at sejle den samme vej tilbage ind i Thisted Bredning, idet vi sørgede for at holde os så tæt som muligt ind under Morsø's høje banker. På vor forespørgsel om, hvorfor vi først var sejlet mod nord og derpå nu mod syd, oplyste kontrolløren, at det var en skinmanøvre for at vildlede fiskerne, da han var vidende om, at der fiskedes ulov-

Fiskerikontrollens krydser »Ægir«, bygget i Aalborg 1886. Krydseren havde fast station i Thisted. Her fotografert i 1900. (Limfjordsmuseet, Løgstør).

ligt såvel syd som nord for Mors, og at der, når han med kutteren stod ud af Thisted havn for at sejle mod nord, straks af fiskerne i Thisted blev telefoneret til Løgstør, Nykøbing og Skive for at advare de derboende fiskere om at holde sig hjemme, da kontrollen var under opsejling. Tog han mod syd, blev der telefoneret til disse byer, at der var fred og ingen fare, medens der samtidig blev rapporteret til Struer og Lemvig om at tage sig i agt.

Men det var ikke alene fiskerne, der advarede hinanden. Kontrollørens assistent i Nykøbing, der førte kutteren »Havgassen« – og var søn af postmesteren i Thisted – fik ligeledes underretning, når kontrolløren sejlede mod syd eller nord.¹

Men nu sejlede vi som sagt mod syd, og imens spurgte vi, hvorfra navnet Feggeklit stammede, og kontrolløren fortalte, at her lå efter sagnet kong Fegge begravet (...). Under denne fortælling (om Kong Fegge og Prins Hamlet (red.)) er vi kommet igennem Feggesund med Feggeklit på den ene side og Ullerup Sogn på den anden side. Vi har passeret Hesselbjerg, Sø og Sønder Dråby samt Flade Bakker. Landet er her så lavt, at man fra Thisted kan se skibene sejle på den anden side af Mors, og om sommeren – i meget varmt vejr, når solstrålerne kaster refleks i vandet – ser det ud, som om skibene sejler oppe i luften. Her i Flade Sogn ligger der et sted, der kaldes »Pigens Vadested«. Kender du historien om den fattige pige, der blev opdraget hos velhavende folk og blev så hovmodig, at hun ikke ville kendes ved sine fattige forældre? Da hun en dag skulle besøge dem, fordi plejemoderen fordrede det, og havde et stort brød med til dem, kastede hun dette i bækken for ikke at tilsmudse sine sko, da hun skulle gå over bækken. Da hun trådte på brødet, sank det

med hende i muddret, og hun druknede. Det var hér, denne tragedie foregik.

Vi er nu nået hen under Salgjerhøj, det højeste sted på Mors, og mens vi sejler, har vi hele tiden hørt en lyd, nærmest som en totaktsmotor, men mere dump i lyden. Kontrolløren oplyser, at lyden stammer fra fiskere, der fisker med pulsvod. Dette er et net, omtrent som et langt kræmmerhus, hvor den brede ende er forlænget ud i to arme, og til hver arm er fastgjort 40 meter reb. Det ene reb fastgøres til en bøjle, der forankres, og derpå bliver rebet roet ud i sin fulde længde, hvorpå voddet kastes ud i en bue, og det andet reb roes tilbage og fastgøres ved en anden bøjle. Fiskerne ror herefter hen midt i mellem bøjerne, hvorefter de tager et redskab, der ligner en omvendt tekop på enden af en kort stage. Denne stikker de hurtigt, vedblivende ned i vandet. Ved dette bliver luften i den omvendte kop slynget som en skinnende blære ned gennem vandet, lige til bunds, og skræmmer fiskene, som flygter og kommer ind i garnet, idet de stadig drives fremad, til de er nået ind i selve posen, hvorefter voddet hales ind, og processen begynder forfra.

Nu ligger vi som sagt under Salgjerhøj. Lige overfor på den anden side af bredningen har vi Thisted by med Sennels Sogn til højre og Dragsbæk og Silstrup Skrænter til venstre.

Thisted

Thisted – mindernes by, J.P. Jacobsens by, barndommens by. Minder fra skoledagene vælder frem. Realskolen, der var berømt for sin undervisning over hele landet, og hvor familier fra fjern og nær satte deres drengebørn i skole. Skolen med sine traditioner, der gik ud på, at enhver ny dreng,

Der drages våd ved Dragsbæk ca. 1915.

der blev indmeldt om vinteren, blev døbt én gang i frostsne og én gang i tøsne. Den første gang var ikke slem; man blev stillet op i et hjørne af plankeværket – trøjekraven op om ørerne – og alle skolens drenge bombarderede én med snebolde i ti minutter. Den anden gang var værre, tøsne, kvadderbolde, hårde som sten. Man fik lov at tage sin vinterfrakke over hovedet, men drengene sigtede efter knæhaserne, og før eller senere, når to hårde kvadderbolde samtidig ramte haserne, faldt man uvægerlig om kuld, og så blev den ulykkelige bombarderet, til der ikke var meget liv i ham. Var man en rask dreng, der ikke græd eller hylede op, blev man kammerat med alle drengene og havde selv lov til at være med til den næste dåbshandling. I modsat

fald blev man ugleset, kaldt en tøsedreng, noget, der den gang var noget af det værste, man kunne sige om en dreng fra Thisted Realskole.

Den anden tradition var sammenholdet mellem drengene. Jeg husker et eksempel derpå. Det var en lillejuleaftens morgen, der var et regulært sneboldslag mellem dem, der kom først og dem, der kom sidst. Det varede lige til samlingsklokken ringede. Somme tider foretog de sidste, når de var tilstrækkeligt mange, et stormangreb, hvorved en del slap over på den rigtige side. Men denne morgen kom tilfældigt religionslæreren, en temmelig sippet ungkarl, altid med skinnende silkehat, gående, og en forvildet snebold slog hatten af hovedet på ham. Slaget standsede brat.

Hr. Winde tog ligbleg sin hat op og gik ind til bestyreren² og klagede over den behandling, der var overgået ham. Efter morgen-sangen i gymnastiksalen holdt bestyreren sædvanligvis en tale og ønskede lærerne og drengene en glædelig jul, og så kunne man gå hjem og holde juleferie. Men denne morgen holdt han en tordentale om sjælsråhed og mangel på opdragelse og opfordrede drengen til at træde frem for at modtage sin straf, samt give hr. Winde en undskyldning. Ingen meldte sig. Muligt har såmænd ingen anet, hvis snebold det var, der havde forvoldt det hele. Bestyreren blev rød i hovedet – det havde han nu let ved på grund af sit koleriske temperament – og sagde: *»Vel, så må vi ned som sædvanligt i klasseværelserne. Hvis drengen ikke har meldt sig på mit kontor inden kl. 10, betragter jeg det som bolden er kastet med forsæt, og undervisningen fortsætter hele dagen!«.*

Det var jo en streg i regningen for såvel lærerne som drengene, da flere af lærerne og mange af drengene var fra landet eller andre byer. De kunne, hvis bestyreren holdt fast ved sit påbud, knap nå hjem til selve juleaften. Først havde vi religion. Læreren formanede os alle, selv dem, der ikke havde gjort det, men vidste noget derom, om at gå til bestyreren og meddele deres viden, så forbryderen kunne få sin retfærdige straf. Ingen meldte sig, ingen sagde noget. Næste time var dansk. Læreren, der var afholdt af alle drengene i skolen, sagde: *»Drenge, vi ved alle, hvad der er sket, vi ved også, at det ikke er sket af ondskab, men af uagtsomhed, og det er derfor den drengs pligt overfor lærerne og kammeraterne at melde sig. I ved måske alle, hvem han er, og går han ikke selv op og melder sig, er han en dårlig kammerat. Men lad mig sige det alvorligt til jer alle:*

intet angiveri, lad ham selv om, hvorvidt han vil ødelægge julen for os alle.«

Næste frikvarter gik det som en løbeild blandt drengene, at hr. Hansen havde sagt sådan og sådan. Drengen meldte sig ikke. Skolen fortsatte til kl. fire eftermiddag, og drengene sjaskede hjem uden bestyrerens eller lærernes ønske om en glædelig jul (...).

En anden begivenhed i byen var amtmandens nytårsmiddag for byens honoratiore. Borgmesteren, bankdirektøren, amtsfuldmægtigen, fiskerikontrolløren, bestyreren af realskolen og mange andre var indbudt. Med fiskerikontrollørens indbydelse fulgte en høflig anmodning om, at kutterens besætning måtte være personalet behjælpeligt med at åbne de til middagen indkøbte østers. Det er ikke noget let arbejde for uøvede, men for Thomas og Niels var det en leg at åbne et par hundrede stykker. Det var altid en herredag for dem, god mad og en ekstra tokrone til hver. Det var mange penge dengang, hvor månedsgagen på 50 kr. på egen kost skulle forslå til mand, kone og en hel flok unger.

Går man ud af byen mod vest, kommer man til fiskerlejet Dragsbæk, hvor der fiskes »sildinger«, små sild af størrelse som store ansjoser. De fanges i vod ligesom pulsvod, blot er voddet betydeligt større og rebene i armene er 2-3000 meter lange. Derfor fordres der større både og mere besætning til at sejle voddet og rebene ud. Den ene ende af rebet fastgøres i land, voddet sejles ud i en bue, og det andet rebs ende føres tilbage til land, og så trækkes voddet ind. Fire til fem mand i hvert reb trækker sindigt gående baglæns et stykke, hvorpå den ene bliver stående, medens de fire andre går ned til strandbredden og tager fat på ny. Denne proces varer 2-3 timer – eftersom der er få eller mange fisk

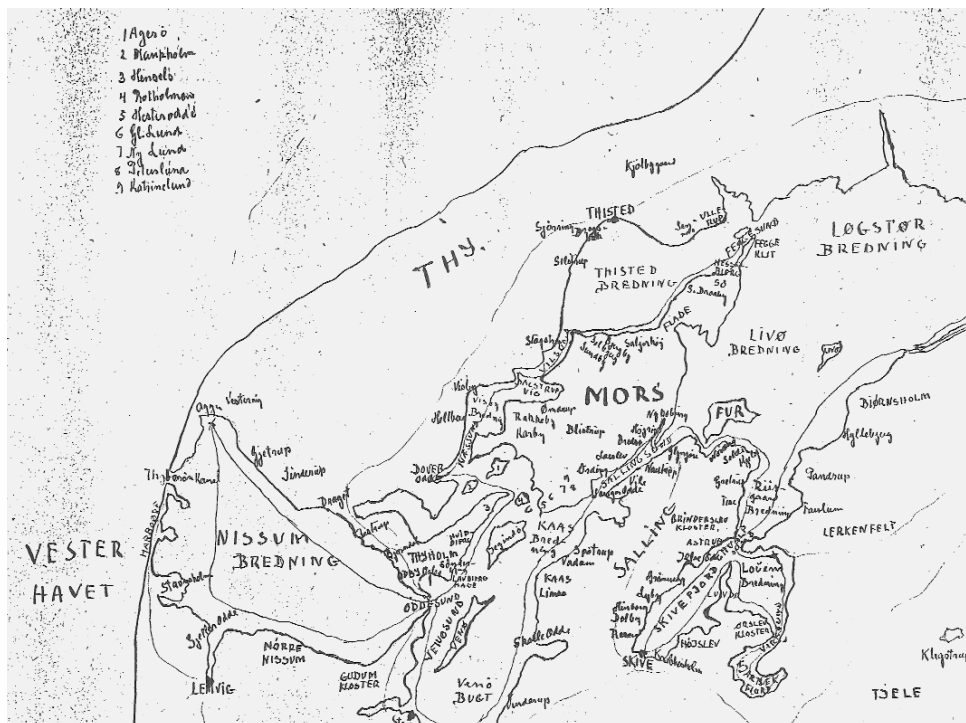
i voddet. Er der mange, tælles disse i tusindvis. De nedlægges som ansjoser, men spises også til frokost rå, efter at have ligget i stærk saltlage en nat (...).

Fanget i Dragstrup Vig

Vi er kommet forbi Bjergby, Solbjerg og Sundby på Mors og sejler nu gennem Vilsund. Oppe i Sundby residerer kontrollørens slægtning, pastor de Fine Olivarius. Samme havde to gamle fastre på 70 og 71 år boende i Thisted. Hver fjortende dag om sommeren travede disse to gamle frøkener de halvanden mils vej fra Thisted over Vildsund til Sundby – og samme vej tilbage – for at hilse på nevøen. Ingen kunne

formå dem til at tage noget andet befordringsmiddel.

I Vilsund ankrer vi op uden for Jens Sørensens gård. Hans fader hed Søren Jensen, hans søn ligeledes Søren Jensen, og hans sønnesøn vil altså blive til Jens Sørensen. Sundet er så dybt og bredderne så stejle, at man næsten kan sejle lige ind til land uden at støde på grund. Nu ligger vi her, dækket af brinkerne ved Stagsted. Klyver og fok er strøget, halsen i storsetlet givet op, for vi skal videre i dag. Men nu går Thomas og Niels i båden og ror ud i Dragstrup Vig med fiskegrejer i båden. Der ligger flere både og fisker derude, og Thomas og Niels kaster voddet ud og haler det ind. Så et par lange tag hen mod den nærmeste båd og voddet ud og ind igen.

Th. Blochs erindring er ledsaget af dette håndtegnede kort over ruten.

Atter et par tag hen mod båden. Efter de sidste åretag er de på siden af den – og så politikiltene frem: »I lovens navn!«. Fiskerne fisker ulovligt. I stedet for de lovbe-falede 40 meter på hver arm af voddet har de 120 meter. Derved tager de småt og stort, revl og krat og hvad der findes i van-det og på bunden og ødelægger fuldstæn-dig fiskebestanden i fjorden.

Nu bliver den ulovlige reb-længde konfi-skeret, rapport indgivet til Thisted Politi-kontor, og fiskerne får tilsigelse om at møde for retten den og den dato. Der bli-ver dikteret dem en bøde – efter loven på 20 kr. – der kan afsones inden tre uger med fire dages arrest på almindelig fangekost. Denne straf regnes ikke for vanærende blandt fiskerbefolkningen. Derfor venter fiskerne til det bliver dårligt vejr, og de ikke kan fiske. Så melder de sig til afsoning af bøden. De sparer derved at betale denne og lever på statens bekostning, til bøden er afsonet.

Der ligger et bådelaug på den anden side af bredningen, og Thomas og Niels begyn-der på deres skinfiskeri igen, men da de når over til båden, har fiskerne hverken fisk eller våd i båden. De har ganske sim-pelt smidt fiskene overbord og druknet voddet. Det foregår på den måde, at vod og liner bliver pakket sammen i en bylt, en tynd snor bliver bundet deri. I snorens anden ende anbringes en lille vager (en stang med en lille vimpel) der lige når over vandspejlet, og det hele smides udenbords efter at de lynsnart har tager mærke af ste-det ved med øjet at trække to linjer fra land, der skærer hinanden, hvor voddet, og så var de frække nok til at fortælle, at de i lang tid har været på det rene med, at det var kontrollens folk, der var ude. De havde sagt til hinanden, at den måde, de to fi-skere trak vod på, var ganske meningsløs.

Og at det næppe var for at fange fisk, at de trak voddet ind. Da de derefter så, at de to havde været henne ved andre både, og dis-ses besætninger havde advaret dem ved at vinke til dem, var de på det rene med, hvem det var, der fiskede.

Thomas og Niels søgte efter voddet med vandkikkert og søger, men dette er en ganske håbløs sag; de finder det aldrig, selv om de på temmelig nært hold har set fiskerne drukne voddet. Fiskerne ved det, de rør blot et par åretag fra vageren, og det er lige så let eller svært for kontrollens folk at finde vageren som at finde en stop-penål i et læs hø. Næste dag sejler fiskerne ud, og ved hjælp af mærkerne i land finder de let stedet og tager voddet op.

Der var intet mere at gøre denne gang, da fiskerne i hele bredningen nu var alar-meret og roede mod land. Thomas og Niels kom ombord, ankeret blev hejst, sej-lene sat, og så gik det frem igen gennem Dragstrup Vig og Visby Bredning, gennem det lille Næssund forbi Ørndrup, Rakke-by og Karby på Morssiden og Visby og Heltborg på Thysiden, og nu søger vi ind til Doverodde, hvor damperne »Thy« og »Limfjorden« lægger til for at modtage og losse gods. Doverodde var i gammel tid overfartssted til Mors, det er det for den sags skyld endnu, men den gang gik hele handelen med stude den vej tværs over Mors til Sallingsund, og derfra ad landeve-jen ned gennem Jyllands hedeegne i store drifter på flere hundrede stykker til Tysk-land (...).

En livshistorie

Nu er vi fortøjet ved brohovedet ved Do-verodde; Thomas er gået til fyrs og laver middagsmad, sprællevende torsk, kogt i

Sjægte på strandkanten ved Dragsbæk. Under rolige forhold var det bekvemt at lande sjægtene nær stejleplads og bolig. (Limfjordsmuseet, Løgstør).

saltvand, serveret med smørsovs og kartofler. Bagefter sidder vi ved kaffen nede i kahytten, har fået ild på piberne, og medens dagen sagte lægger sig til hvile og skumringen breder sig, beder vi kontrolløren fortælle lidt om sig selv.

Kontrolløren begynder med at fortælle, at han er født 1835 i Lønborg præstegård i Jylland, hvor hans far var præst, den senere kendte grundtvigianer, provst og landstingsmand Victor Bloch. 14 år gammel blev han sat i Ribe Latinskole, men dette smagte ham ikke, hvorfor han uden forældrenes vidende stak til søs som skibsdreng og sejlede som sådan i indenlandsk fart mellem øerne, hvorefter han som letmatros og som fuldbefaren sejlede på varmen, Nord- og Sydamerika, Vestindien og Australien, tog styrmandseksamen og vendte hjem til

præstegården, hvor han antoges som død og borte, da hans skibskiste var sendt hjem uden kommentar, da han ville overraske familien. Han blev ansat ved limfjordskontrollen som assistent med station i Nykøbing på Mors. Her lærte han sin nuværende hustru, postmester Carl Nordbergs datter, Thora Emilie, at kende, blev gift og bosat samme sted.

Under krigen blev han indkaldt og var som reserveløjtnant næstkommanderende på logiskibet Caroline Mathilde. Efter krigen skulle der spares i statens husholdning. Posten som assistent ved Limfjordskontrollen blev ophævet; han blev herefter ansat som jernbaneassistent ved Struer station, men her blev han – der var vant til frisk luft og søbrise – syg, fik tyfoid feber, og lægen forbød ham at blive i pladsen.

Han søgte derpå – og fik – pladsen som fører af postskibet og hjuldamperen Fdr.VII, der sejlede på Issefjorden mellem Nykøbing-Holbæk-Roskilde. Det var et privat selskab, der ejede damperen, ruten betalte sig ikke, derfor blev den indstillet, og damperen, der var gammel, blev ophugget, og han stod uden stilling med hustru og tre børn; heldigvis skulle Esbjerg Dok lige anlægges. Han søgte og fik stillingen som tilsynsførende, og, da dokken var færdig, stillingen som havnemester med fri station og 2400 kr. i årlig gage.

Det var et opslidende arbejde for den, der var sig sit ansvar bevidst, da han altid måtte op om natten, sommer og vinter, når englandsbådene kom og sørgede for, at de

kom vel i dok; der blev han til 1884, da ministeriet tilbød ham stillingen som fiskerikontrollør ved Limfjorden, da den daværende kontrollør døde. Før han tiltrådte stillingen havde assistenten ved kontrollen søgt pladsen og sat himmel og jord i bevægelse, bl.a. fået prins Valdemar til personligt at love at interessere sig for ham og tale hans sag hos kongen, og assistenten var så sikker på at få stillingen, at han allerede havde ladet uniformen sy og anskaffet sig trekantet hat og dolk, som hørte dertil. Imidlertid kom havnemester Blochs udnævnelse som et lyn fra en klar himmel, og samtidig fik han brev fra prins Valdemar, der beklagede ikke at kunne interessere sig for ham i fremtiden (...).

Sjægt for fulde sejl ud for Thisted Havn, 1907. Sjægten blev almindelig udbredt i Limfjorden efter 1850. Den velsejlende båd, efter sydnorsk forbillede, blev en velfungerende arbejdsplads for 2-3 fiskere. (Limfjordsmuseet, Løgstør).

Nu var klokken imidlertid blevet sengetid, hvorfor vi gik til køjs, for kontrolløren meddelte, at vi blev purret ud kl. 5^{1/2} næste morgen.

Blæsten går frisk...

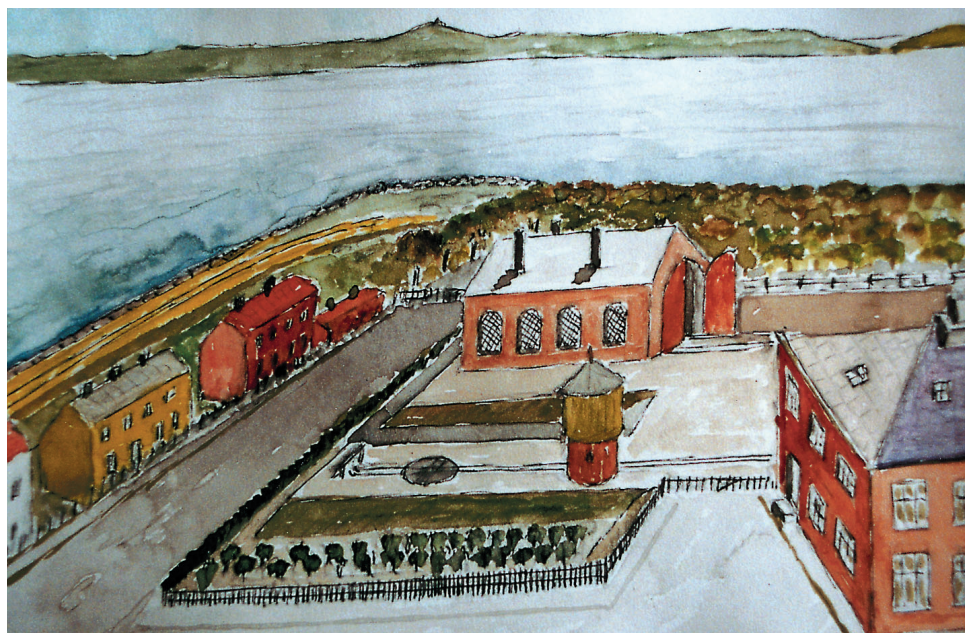
Næste morgen blev vi vækket af en underlig fornemmelse. Vi syntes, at vi var ved at rulle ud af køjen. Gulvet i kahytten var helt skråt. Vi skyndte os – så godt vi formåede – at komme i klæderne. Klokken var otte, da vi kom op på dækket, og kutteren skar af sted for fulde sejl. Vi passerede netop det smalle sund mellem Agerø og Munkholm. Kutteren lå ovre på den ene side, og vi spurgte Thomas, der stod til rørs, om det ikke var farligt, når kutteren hældede så meget. »Farligt«, sagde Thomas, »det er ikke spor farligt«, og han trøstede os med, at det blev meget værre. »Vent til vi bliver fri af bankerne, så skal I se, hvor hun lægger sig over. Så kan I spadsere på skibssiden i stedet for på dækket«. Slet så galt blev det nu ikke, men da vi kom fri af bankerne, og vestenvinden rigtigt fik magt, lagde kutteren sig på siden, så rælingen sølede i vand. Thomas ærgrede sig over, at damperen »Limfjorden« ikke var forude. »Ellers skulle I se, hvordan vi skulle løbe ham agterud som en mis og sige ham tak for sidst«. Sømandene benævnedes altid et dampskib ved »han« og et sejlskib ved »hun«. Sagen var nemlig den, at sidste gang, de sejlede samme vej som damperen, var det flovt vejr, og kutteren skød derfor ringe fart. Da damperen sejlede forbi kutteren, havde én af matroserne vinket til Thomas og rakt en tovende imod ham som hån. »Det skulle have været i dag, sagde Thomas, jeg skulle have vist ham ikke en tovende, men en hel rulle tov«.

Nu synes det som om, farvandet lukker sig helt forude, men det er blot Thyholm, der skyder sin hage ud med Hindsels på den ene side og Mors med Hesterodde på den anden side. I midten Rotholmene. Vi vælger vejen mellem Thyholm og Rotholmene. Der ligger Hindsels, der ejes af slægten Overgaard, et gammelt herresæde, med volde, grave og fugleholm (...).

Nu sejler vi mellem Jegindø, hvor kontrollørens broder, Johannes Bloch, er præst, og Thyholm. Vi kommer forbi anløbsstedet Tambohus, lige derud for ligger Hvidbjerg Kirke (...).

Vi har nu passeret Jegindø på den ene side, Lavbjerg Hage og Uglev på den anden side, og sejler nu gennem Oddesund ind i den 3^{1/2} mil lange og 3 mil brede Nissum Bredning, idet vi følger den nordlige side – eller Thyholm – op forbi Odby og Bjørndal, hvor kontrolløren får øje på en fiskerbåd noget ude i bredningen. Kursen bliver lagt efter den, men selvfølgelig har de intet vod i båden. De erklærer, at de slet ikke har fisket med vod, men kun røgtet nogle sildebundgarn, som de havde stående derude. Men kontrolløren er dem for klog denne gang. Han undersøger dammen i båden, og den er fuld af små undermålerfisk. På spørgsmålet om, hvorledes alle disse små undermålerfisk skulle kunne være gået i et sildebundgarn, tier de begge. Samtidig har kontrolløren gennem sin kikkert, ganske tilfældigt, fået øje på en lille vager, der stikker op af vandet noget derfra, og fiskerne bliver beordrede ned i kahytten for at afgive forklaring til politirapporten, medens Thomas og Niels i smug bliver sendt hen til vageren, der selvfølgelig viste, hvor voddet med 20 meter reb var druknet.

Fiskerne erklærede stadig, at de ikke havde fisket ulovligt, indtil Thomas og Niels kom ombord med voddet og rebene,

Thisted-motiver fra Th. Blochs hånd. Jernbaneterrænet med remise og vandtårn blev anlagt i 1883. Havnebilledet viser den nye toldbod fra 1885.

som kontrolløren erklærede jo ikke kunne være deres, hvorfor det ville blive konfiskeret og indleveret til byfogeden i Lemvig, hvor det ville blive bortsolgt ved offentlig auktion. På dette tidspunkt gav de blankt op. De vidste, at tabet af voddet betød et tab for dem af adskillige hundrede kroner, hvorfor de indrømmede, at voddet var deres, og at de havde fisket med de forbudte 10 meter lange reb. Disse blev nu

konfiskeret, og de fik voddet tilbage, men måtte selvfølgelig kaste alle undermålsfiskene ud igen, hvorefter rapporten blev forelåst dem, og de fik lov til at sejle igen. Men de har sikkert bandet den satans kontrollør langt væk!

Kutteren sætter atter kursen vestpå, forbi Draget, Sindrup, Gjettrup og Vestervig til Agger, hvor vi går til ankers (...).

NOTER

- 1 Først med oprettelsen af aktieselskabet Thy Telefon i november 1891 blev det muligt at kommunikere med omverdenen fra Thisted pr. telefon. Men de kommunikationsivrige fiskere kan naturligvis have brugt telegrafan, der fungerede fra 1858.
- 2 N.V. Müller. Skolens bestyrer fra dens start 1856-1886, hvor han blev undervisningsinspektør for hele realskolevæsenet. Hans efterfølger som leder var en kort overgang H.C. Winde.